

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Čebelarski zbor v Celovcu. — T. Š: Rojenje čebel in čebelni roji. — S čim se čebelarija človeku tolikanj prikupi? — Raznoterosti — Listnica uredništva. — Inserati.

Čebelarski zbor v Celovcu.

Leta 1850 sešel se je v Arnstadt-u na Nemškem prvi potovalni zbor čebelarjev iz Nemčije, Avstro-ogerske in tudi od drugod. Takih zborov je bilo od tedaj že 44 v raznih večjih nemških in avstrijskih mestih, in letos se snidejo čebelarji iz raznih krajev v Celovcu. Potovalni zbori so za razvitje čebelarstva velikanskega pomena, kajti le-teh se udeleži veliko število čebelarjev, celo do tisoč, izmed katerih predavajo priznane kapacitete o najrazličnejših važnih vprašanjih čebeloreje. In ker je z zborovanjem združena vedno tudi čebelarska razstava, kjer se vidijo napredki od leta do leta v tej stroki, je za vsakega čebelarja velike vrednosti, če se more vsaj včasih udeležiti kakega takega zborovanja. Zlasti je za nas letos ugodna prilika, ker se vrši 45. potovalni zbor čebelarjev v bližnjem Celovcu, in komur razmere in mošnjček dopuščajo in ume nekoliko nemško, naj ne zamudi te prilike, slišati mnogo zanimivih predavanj in videti kako in s kakšnimi sredstvi čebelarijo drugod in kako znajo pripravljati in uporabljavati čebelarske pridelke in izdelke. In videti in slišati starosta in prvaka dr. Dzierzona, ki bo — morebiti zadnjikrat — prišel med svojo čebelarsko četo, že to velja, da žrtvuje marsikdo izmed nas tiste goldinarje za izlet v Celovec.

Pa nas tudi dolžnost veže, da se nas udeleži tega važnega zborovanja kolikor največ mogoče, sicer bodo čebelarji iz Nemčije mislili, da nas je

sram nastopiti poleg njih. Res ne bomo imeli splošno kaj posebnega razstaviti — razven izbornega plemena naših čebel — ker se v resnici ne moremo ponašati z našimi napredki, vendar tudi pri nas že „zora puca...“ in **posamezniki** izmed udov našega društva, ki se zanimajo za napredno čebelarstvo, imajo že zdaj pokazati kaj lepe uspehe. Gotovo pa bodo čast naše čebeloreje rešili v polni meri oni čebelarji, izdelovalcelji raznega čebelarskega orodja in čebelarski trgovci, ki so bili že odlikovani ne samo v Avstriji, temveč tudi daleč izven naših meja, pred vsemi seveda po vsem čebelarskem svetu znana razstavitelja gg. Ambrožič in Rothschild, katerih zasluga je, da naše čebelno pleme drugod sploh poznajo ter da se je oživila trgovina z našimi čebelami, ki je donesla v deželo že toliko tisočakov.

In vabijo nas, da naj se zanimamo za to zborovanje in razstavo, kajti pripravljalni odbor v Celovcu se je obrnil do sl. c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, ki je mati našega čebelarskega društva, z naslednjim povabilom:

„Vsled lanskega sklepa bode 45. potovalni zbor nemških, avstrijskih in ogerskih čebelarjev pod visokim pokroviteljstvom Nj. eccs. visokosti g. nadvojvode Franca Ferdinanda Este od 15. do 17. avgusta t. l. v Celovcu. Poseben odbor skrbi za to, da vse potrebno tako pripravi, da se letošnji zbor izvrši častno, kakor so se dosedanji taki zbori.

Potovalni zbor in razstava, ki bo tedaj prirejena, nista preračunjena na dobiček; njih namen je plemeniti in le v splošno korist.

V dosego tega namena pa pripravljalni odbor potrebuje pomoči vseh merodajnih činiteljev, in zato prosi častito kmetijsko družbo, naj opozarja na celovski potovalni zbor in naj mu sploh kolikor mogoče gre na roke.

Složno delovanje vseh merodajnih činiteljev je porok za uspeh podjetju, ki bode v korist čebelarstvu.“

Tega zbora se udeleži tudi slavni čebelar župnik dr. Ivan Dzierzon in bo na zboru tudi predaval. Njegovo pismo, ki je v tej zadevi pisal celovškemu županu, se glasi v slov. prevodu takole:

„Visokočastiti gospod župan!

S preprijaznim povabilom na 45. potovalni zbor čebelarjev iz Nemčije, Avstrije in Ogerske v Celovcu ste me, preblagorodni gospod, postavili pred težko odločitev. V 90. letu svoje starosti se pač težko odločim za daljšo pot. Ker pa letošnji zbor praznuje petdesetletnico nemškega potovalnega društva, ki je bilo l. 1850. ustanovljeno v Arnstadt, me silno vleče v Celovec, in če mi nebo milostno obvaruje življenje in zdravje, odzovem se prijaznemu povabilu, toda skoraj gotovo s to jubilejno slavnostjo sklenem obisk zbora. Majhno predavanje v zboru rad prevzamem. Primeren predmet se mi zdi: „Veliki napredek čebelarstva v teoriji in v praksi, odkar se je ustanovil potovalni zbor.“ Spominjajoč se Gospodovih besed: „Delati je treba, dokler je dan“, sem pripravljen, če bode čas, govoriti še o drugih predmetih, na pr. „Preveč razširjena zalega je na škodo množini medu“ ali tudi: „Prihodnje čebelno bivališče“.

Z željo, naj bi potovalni zbor posetilo prav mnogo čebelarjev in prijateljev čebel in naj bi se ta zbor vršil v ugodnem vremenu ter se izborno sponesel, se beležim z visokim spoštovanjem

Vašemu preblagorodju preudani

dr. Dzierzon s. r.“

— ◆ —

Rojenje čebel in čebelni roji.

Spisal T. Š.

Ko se čebele tako pomnože, da napolnijo ves panj in bi bilo stanovanje za te in za one čebele, ki se izležejo v prihodnjih dneh, premajhno, ali pa tudi če satovje ni po vsem panju izdelano, vender ga čebele zelo obsedajo in je zalega celo v rob satovja zastavljena in zadelana, loči se velik del mladih in starih čebel z eno ali z več maticami od dosedanega stanovanja in se v podobi grozda vsede na kak bližnji kraj, največkrat na kako vejo bližnjega drevesa. To je čebelni roj. Čebelna bitja so se pomnožila, čebele so rojile.

Prva znamenja, da čebele mislijo na rojenje, so, da pričnejo delati trotovec in da zastavijo matične celice. Dokler pa čebele delajo satovje, tega popolnoma ne obsedajo, trotova zalega še ni godna in tudi vsaj ena matična celica ni zadelana, ni pričakovati roja. Šele tedaj, ko so vsi tukaj navedeni pogoji izpolnjeni, se sme drugi dan pričakovati roj. Vender pa tudi to ni brezpogojno gotovo, ker marsikak panj šele v nekaterih dnevih roji, čeprav so izpolnjeni vsi prej navedeni pogoji.

Gotova znamenja neposrednjega rojenja so: Ako čebele zelo prenehajo leteti na pašo, zunaj panja slučajno nahajajoče se čebele lezejo v panj, iz panja prihajajoče pa po bradi in po prednji končnici nemirno semtertja tekajo, hitro odletavajo in se kmalu zopet v panj vračajo. Čebele v panju postajajo vedno bolj nemirne, nekatere hitro semtertja tekajo in se glase s glasom, ki je podoben cviljenju. Mnogokrat se sliši tudi stara, oplojena matica, da pred rojenjem poje, mlada matica pa neposredno pred rojenjem navadno bolj živo in pogosto poje svoj ti — ti — ti. To vedenje narašča čimdaljebolj in od vedno večje množine čebel, katerim se tudi — posebno pri drajcih — pridružijo troti, dokler slednjič za rojenje odločene čebele, matica in troti ne odlete hitro iz panja v gostem curku, kolikor dopušča žrelo, se nekoliko časa v zraku vrte ter se slednjič na kak bližnji kraj usedejo.

S prvim rojem izleti le stara, oplojena matica, ako so bili za rojenje vsi pogoji normalni. Z drugim in z nadaljnimi roji pa izleti ena ali tudi več mladih, neoplojenih matic.

Ako stara matica prej pogine, preden je panj rojil, in imajo čebele sredstva, da iz nahajajoče se čebelne zalege izvale eno ali več matic, izroji prvi roj z eno ali z več mladimi, neoplojenimi maticami. Tak roj se imenuje „pevec“, ker se matica nekaj dni pred prvim rojenjem glasi ravno tako s ti — ti — ti, kakor pred drugim ali tretjim rojenjem. Navadno so pa taki roji majhni, in tudi izrojenc ali starec zelo oslabi.

Večkrat se pripeti, da prvi roj s staro, oplojeno matico vsled neugodnega vremena ne more izrojiti pravočasno, to je, preden so mlade matice v celicah godne. Tako zadržano rojenje ima to posledico, da čebele staro, oplojeno matico umorijo in prvi roj izroji nekaj dni pozneje z mlado, neoplojeno, ali z več takimi maticami. Te vrste roje imenujemo tudi „pevce“ in so v nasprotju s prej omenjenimi normalni, to je prvčeve velikosti in mnogokrat še večji, ker so izpolnjeni vsi pogoji za no malno velikost roja.

Dostikrat se naključni, da se matica iz raznih vzrokov ob rojenju izgubi. Ko čebele izgubo matice zapazijo, se v zraku na široko razkropijo, iskaje jo, namesto da bi se v vedno bolj gost roj zbirale, in ako je ne najdejo, se povrnejo v panj, iz kterega so ravnokar izrojile. Ako se to primeri prvemu roju z oplojeno matico, čebele tega roja izrojijo z drugim rojem z mlado, neoplojeno matico.

Navadno osmi ali deveti dan po izrojenju prvega roja se v panju zasliši petje mladih matic. Ena izmed njih se glasi s ti — ti — ti, vse druge z vak — vak — vak.

Ti različni glasovi matic niso brez vzroka.

Ker se dve prosti matici v enem panju ne sporazumeta (le redkokdaj se pripeti v tem izjema, o čemer se je pisatelj v dveh slučajih natanko prepričal), temveč se nasprotno sovražno napadeta, je mlada matica zelo previdna, preden zapusti celico, in poprej vprašuje z glasom vak — vak — vak, če že ni druga v panju prosta. Šele tedaj, ko ne dobi odgovora z glasom ti — ti — ti, odreže s ščipalnicami pokrovček svoje celice na okroglo tako, da se še na enem kraju nekoliko drži, in izleze iz nje ter se takoj oglasi z glasom v panju proste matice, namreč s ti — ti — ti. Ako se pa na njeno vprašanje vak — vak — vak oglasi druga že v panju prosto semtertja tekajoča matica s ti — ti — ti, ne izleze iz celice, ampak le naredi pod pokrovčkom v celico majhno luknjico, skozi katero jo čebele toliko časa krmijo, dokler si ne upa celice zapustiti, kar se navadno zgodi med rojenjem ali pa kmalu potem. Tudi jo čebele, dokler je še v celici, varujejo pred napadom v panju proste matice.

Čebele si pa že pred rojenjem (z mlado, ne oplojeno matico) izvolijo za svojo prihodnjo kraljico le ono matico, ki se glasi s ti — ti — ti in pred rojenjem prosto po panju teka, torej najprej godno ali najstaršo izmed mladih matic, vse druge z rojem izletele matice pa odstranijo.

Ko čebele ne mislijo več rojiti, opuste tudi straženje matic v celicah pred napadom v panju proste matice. Leta pa nekako srdito napade zaporedoma vsako še v celici nahajajočo se matico na ta način, da preščipne celico in skozi narejeno luknjico piči matico, ki nato kmalu pogine, čebele pa jo izvlečejo iz celice in odstranijo iz panja.

Kranjska čebela je zelo nagnjena k rojenju. To prihaja od tod, ker so matice zelo rodovitne in se polki vsled tega tudi hitro okrepe. Gotovo pa vpliva tudi to, ker se že stoletja gojijo le v bolj majhnih stanovanjih, v majhnih panjih, kar jih sili v zgodnje in obilno rojenje.

To nagnjenje do pogostega rojenja izkoriščajo večinoma vsi kranjski čebelarji, mnogokrat v svojo škodo. Znano je in brezštevilmnogokrat dokazano, da en močen čebelni polk več koristi kakor dva, trije slabi. S slabim polkom ni drugega kakor opravilo, stroški in nevolja. Močen polk pa dela čebelarju veselje in mu da tudi dober dohodek.*)

Potrebno je vsled tega vsekakor, da čebelar na to dela, da ima le močne čebelne polke. Mnogo tega že s tem doseže, da ne pusti čebelam preobilo rojiti, oziroma mora dati izrojencu (starcu), ako je več kakor dva roja dal, druge nazaj; roje pa, ako so premajhni, posebno družice, naj po 2 ali 3 združi v en polk.

Združevanje rojev je jako priprosto. Združenje dveh rojev z oplojenimi maticami se izvrši na ta način, da se enemu izmed njih matica odstrani in na to brezmatični roj dodane onemu, ki ima matico. Združenje rojev z mladimi, neoplojenimi maticami (družci), ki so izrojili v teku 36 ur, se sme izvršiti brez drugih predpriprav, tako da se z maticami vred denejo v en panj. Po preteku 36 ur pa se čebele ne sporazumijo med seboj in se nasprotno sovražno napadejo in tudi nasprotno matice umore. Vsled tega naj se čez 36 ur stari roji z mladimi, neoplojenimi maticami ne združujejo drugače, kakor da se le enemu izmed njih pusti matica, drugim v združenje namenjenim rojem naj se pa nekaj časa pred združenjem matice odstranijo. Ko roj matico pogreši, kar naznanja s hitrim, nemirnim tekanjem v panju in zunaj panja ter s šumenjem, naj se panj s tem (brezmatičnim) rojem približa pauju, s katerim se namerava združiti, tako da morejo čebele brezmatičnega roja neposredno iz svojega v panj, kjer je roj z matico.

Roj, ki prazen panj, v ktereja je bil ravno vsajen, napolni za tretjino ali (bolj zgodnji roji) vsaj za četrtino, je sposoben čebelarju pri normalnih okoliščinah paše da ti lep dohodek. Manjši in še zraven bolj pozni roji ne dajo zaželenega dohodka, in le zelo redka leta so, da bi taki roji dovoljno uspeli.

Povprečno se dobi jeseni največja množina medu od izrojencev, ako se ob rojenju niso preobilo izkoriščali. Ti panji se hitro obljudijo, da jim ne manjka potrebne hrane. Ker so večinoma zelo polni satovja, čebele ob dobri paši med kar nakladajo vanj, ker jim ni treba šele sproti delati satovje, kar bi jih stalo mnogo delavne moči in medu, da bi izpotile vosek za satovje.

Zato še enkrat ponavljam, da naj se od enega panja ne jemlje več kakor dva roja. Od bolj poznih izrojencev, posebno pa od rojev, ki še isto leto prerobjajo, pa je bolj prav, da se vzame le prvi roj, vsi drugi roji naj se dajo izrojencu nazaj.

Roju, ki se izrojencu da nazaj, se mora prej matica, oziroma se morajo matice odvzeti. Navadno se proti večeru istega dne, ko je roj izrojil, izrojencu vrne. Bolje pa je, če se to drugi dan zjutraj, ali pa šele pozno popoldne zgodi, da namreč v temu času izrojenec, ako ne misli nadalje rojiti, odstrani matice, ki so mu odveč, ker bi se drugače lahko pripetilo, da bi se polk po vrnitvi roja čutil zadostno močnega za rojenje ter bi matic ne odstranil in tako v 2 ali 3 dneh zopet rojil.

*) Tako je! — Op. ured.

Ako si kdo želi prihraniti trud, ki mu ga pouzročajo roji družci, katere si je namenil izrojencem dati nazaj, naj si pomaga z naslednjim :

Ko izleti iz panja prvi roj s staro, oplojeno matico, naj se v izrojenca isti dan, ko je izrojil, popoldne, ali še bolje proti večeru, skozi letalnik (žrelo) izpusti mlada, neoplojena matica. Zadnja končnica izrojenčevega panja naj se, ako noči niso prehladne, čez noč deloma odpre, a zjutraj zopet zapre. Čebele, od rojenja še deloma razburjene, se ne zmenijo, da bi pred napadom v panj spuščene matice branile one matice, ki so v celicah, posebno ker se vsled odprte zadnje končnice čez noč bolj ohladijo in skupaj stisnejo, in tako pride, da jih leta zaporedoma pomori.

Čebele so v takem panju vsled navedenega čina matice primorane misel na daljno rojenje opustiti, in ker se taka matica navadno v 4 do 6 dneh oplodi, pričnejo zelo pridno delati. Ta pridnost je lastna vsakemu polku, pa šele potem, ko se mu je oplodila mlada matica.

Polk kmalu postane zelo močen ter sposoben, da vsako še tako hipoma nastalo pašo dobro izkoristi in dá čebelarju največji dohodek.

(Dalje prihodnjič.)

S čim se čebelarija človeku tolikanj prikupi?

Skoro vsak človek, ki se je nekoliko časa s čebelorejo okvarjal, dobi nekak poseben nagon do tega dela in mu je nekako posebno veselje s tem se pečati. Ta nagon in veselje imata pa svoj izvir le deloma v stvarnem hasku, ki nam ga čebelarija daje; kajti koliko praznih medenih posod, koliko brezkoristnega napetega truda, kolika izguba časa, in kolika potrata denarjev nam v mnogih letih gledé dobička ravno nasprotno spričuje! Pa vse to marsikakega čebelarja nič ne vstraši, da nemotljen ter brez ozira na razne stroške vendar še veselo nadalje čebelari. Se vé, da se ne sme vsaka nesreča prištevati čebelariji; veliko takih nezgod prouzroči človek — čebelar — sam. Toda, namesto da bi čebelar sam svojo napako spoznal, rajši to krivdo čebelam prilastuje, da lažje na nesrečo pozabi. Uboge čebele morajo potem vse nedolžne prenašati čebelarjeve grehe! Drugi pa pripisujejo nesreče slabim letinam in neugodni paši. Skušeni in dobri čebelarji imajo pa tudi v slabih letih še precejšnje dohodke, tako da pri njih tožba o slabi paši kmalo potihne. In če se jim delo pri čebelarstvu kako leto ne pokaže dovolj plačano, vendar ne obupajo nad tem, še manj jim pa pride na misel, pa bi vse skup popu-tili; nasprotno, oni se še ne zmenijo za to, temveč mirno čebelarijo še dalje; kajti jim se zdi nemogoče, da bi to kolikanj jim priljubljeno delo popolnoma opustiti mogli. Zaradi te prikupljivosti bi lahko rekli: čebele so čebelarju naredile, da jih ne more pustiti. S čim se je pa čebelarija človeko tolikanj prikupila? To vprašanje skušal bodem s sledečimi tremi tremi točkami odgovoriti: 1. je čebela sama, 2. nje izdelki in 3. njene posebne navade in lepe čednosti.

I. Čeravno je naša čebela le žuželka, je vendar prav občudovanja vredna stvar božja, ki nas še bolj k njej vleče, kolikor dalje časa se z njo

pečamo. To posebno čudo pa ni pri njeni notranji opravi, temveč bolj v njenem življenju in delovanju. Kako pridnost, kako skrbnost nam dan na dan skazuje! Kakor hitro jej le vreme in dnevni čas dopuščata, izleti, da si cvetnega prahu in medu nabere in domov nese. S kakošno gorečnostjo leta od cvetice do cvetice in vsak cvet preiskuje, večkrat zastoj; pa to je ne zadržuje, da bi od njenega početja odnehala. To je lep izgled za vsacega čebelarja. Resnično, od čebele se učimo, kako moramo v trpljenji vse potrpeti in svoje delo pridno nadaljevati. Čebela naj nam bo s svojim življenjem in delovanjem v izgled!

Poglejmo si njeno delovanje še v panju samem. Kako ona tukaj vse previdno presodi in prevdari, da nič nepotrebnega, nekoristnega in nespačetnega ne prične. Vse, kar je v panju narejenega, nam prav natančno dokazuje in spričuje o dobro izurjenem mojsterskem delu, o redu in modrosti, tako da pri pogledu na drobno živalico polni začudenja lahko s psalmistom zakličemo: „O, Gospod, kako velika so Tvoja dela in toliko jih je, vse si modro uredil itd.“ Koliko tisoč živali stanuje skupno v enem panju, pa kako se obnašajo, prav kakor bi vse enih in istih misel bile. Vsi ti tisoči pa delajo celoto — ljudstvo. Vsaka posamezna čebela vé za svoje delo, katero tudi z vso zvestobo izvrši, pa vendar ne dela sama za sé, temveč dela ena za vse in vse za eno. Vse njih združenje je oprto prav v pravem pomenu besede na slogo, ker vse je le za celoto. Oh, s kako priročnostjo se vsako posamezno delo izgotovi! S kako zvestobo in skrbjo se oskrbuje kraljica in zalega! S kako gorečnostjo se panj varuje pred sovražniki! Brez vsakoršne mere izdelujejo svoje satovje, ki je tako točno in umetno izgotovljeno, da ga nobena človeška modrost in roka ne mora ponarediti. Sicer poskušajo, a poskusi imajo le nekoliko podobe v primeri s pravim čebelnim satovjem. Kako umno čebele pokvarjeno satovje popravijo. Ako se je satovje odtrgalo, hitro so popravljene, da ga zopet pritrdijo, da morejo potem v njega zopet med in cvetni prah spravljati. Pogledati je treba, kako skrbno vsako špranjo in razpoko in sploh vsako luknjico hitro zamaše, da se jim od tiste strani ni bati najmanjše nezgode. Da, kaj hočem še povedati? Kdor za vse to vé in vidi, ta ima svoje veselje pri tem, in ne more drugače, da ima svoje čebele vedno rajše; čebele so mu to naredile.

(Konec prihodnjic.)

Raznoterosti.

Rane in ulesa. Med, laško olje in vosek se skupaj staja, to mazilo je zdravilo, ki stare rane ozdravlja.

Dušivni kašelj. Pšenične otrobe se prekuhajo, to se zmeša z medom in mlekom in potem večkrat mlačno pije.

Dober pripomoček proti influenci. Ker se vsako leto, pa po večkrat ponavlja ta še ne stara bolezen, ki more biti zelo nevarna, moramo tudi izkušati, da se je iznebimo o pravem času. V takem slučaju zmešajmo v rdeče ali rumeno vino med, segrejmo in pijmo to kolikor mogoče vroče.

Listnica uredništva.

Gosp. M. F. v Sl. R.: Prosimo, kje ste našli poslano? Esparzeta je s tem plačana. Dobro, pa še o Rimljanih kaj. — Gosp. J. D. v P. pri B.: V Celovcu bomo pozvedeli in potem naznanimo tvrdko in seno. — Gosp. F. Č v O.: V 5. številki »Čebelarja« najdete, po čemer vprašujete. Zdravi!

☉ ☉ ☉ Ponudba. ☉ ☉ ☉

Radi službenih in raznih drugih okolščin primoran sem, se muhe ločiti, vsaj za nekaj časa, če ne za vselej. Bil sem enkrat tako srečen, imeti postajico, ki je bila za čebelorejo kakor od Boga nalašč vstvarjena, in tam sem si omislil za ljubo mi čebelico precej stvari in orodja in tudi ličen ulnjak. Vse to bom moral zdaj prodati, če dobim primernega kupca. Ker je ulnjak ličen, sodil bi za kak šolski vrt, h kaki vili, ali sploh na vsako mesto. Za kakega vpokojenca in začetnika v čebeloreji je prilika lepa, ker ima vso potrebno že skupaj nabrano in urejeno. Sprava ni nikakor težavna, ker je ulnjak že razložljivo stavljen. Vsi deli — 47 — so z železnimi kôti in vijaki opravljeni ter se hišica lahko v 1/2 ure razloži in ravno v tem času povsod zopet postavi.

Inventar:

1. ulnjak, prostoren za 18 ležečih kranjskih in 6 Gerstungovih panjev, popolnoma obit z oknom ter od zunaj pobarvan — dá se brez truda za same Gerstungove panje predelati.

2. 6 novih panjev, dunajčanov močnih, polno okvirjev.

3. 6 ležečih, kranjskih panjev s premičnimi satniki, popolnoma pripravljenih.

4. 5 panjev, za silo, nepravilne mere.

5. izmetalnica, Simmichova B, popolno nova,

6. solnčni topilnik za vosek,

7. meh za kajenje,

8. brizgalnica za roje, } novo

9. mrežica za na glavo, }

10. različne podrobnosti,

11. 5 ljudstev čebel v zgorajnih panjih in sicer: 2 prvca, 1 družec in 2 starca, vsi jako močni.

☞ Vse skupaj 240 kron. ☜

Frančišek Tertinek,

načelnik postaje Sava pri Litiji.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slov. čebelarja« Frančišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.